

Szegedi Ítéltábla
Bf.I.179/2012/4.

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Szegeden, 2012. május 29. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt a **vádlott** ellen indított büntetőügyben a **Gyulai Törvényszék** 2012. január 24. napján kihirdetett **14.B.70/2011/73.** számú ítéletét **m e g v á l t o z t a t j a** az alábbiak szerint :

A vádlottat több emberen elkövetett emberölés bűntettének kísérlete [Btk. 166. § (1) és (2) bekezdés f) pont]
miatt emelt vád alól

f e l m e n t i .

Az elsőfokú eljárásban felmerült 629.404,- Ft (hatszázhuszonkilencezer-négyszáznégyszáztíz) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

A másodfokú eljárás során felmerült **9.720.- (kilencezer-hétszázhusz) forint bűnügyi költséget** az állam viseli.

Az ítélet ellen nyomban bejelenthető fellebbezésnek van helye.

I N D O K O L Á S :

Az elsőfokú bíróság a vádlottat emberölés bűntettének kísérlete [Btk. 166. § (1) bekezdés] miatt 5 év 8 hónap börtönbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. A kiszabott szabadságvesztés tartamába a vádlott által 2010. augusztus 21. napjától 2012. január 24. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt beszámította. Az emberölés bűntette [Btk. 166. § (1) bekezdés] miatt emelt vád alól felmentette. (magánfél neve) magánfél által előterjesztett polgári jogi igény érvényesítését egyéb törvényes útra utasította. A Gyulai Törvényszék bűnjelkezelőjénél Bj.I.6/2011. tételszám alatt bevételezett és nyilvántartott 1. sorszám alatti Dower márkájú rövid ujjú póló lefoglalását megszüntette és megsemmisíteni rendelte, míg a 2. sorszám alatti 1 db 15 cm hosszú rugós bicskát elkobozta. Kötelezte a vádlottat 406.615.- forint bűnügyi költség megfizetésére az államnak, 217.859.- forint bűnügyi költség felől úgy rendelkezett, hogy az állam terhén marad.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen fellebbezést jelentett be:

- az ügyész, a vádlott terhére téves jogi minősítés megállapítása, a vádlott bűnösségének **1. sz.** sértett sérelmére elkövetett emberölés büntetében is történő megállapítása végett,
- a vádlott és védője enyhítésért.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.I.129/2012/2-II. számú átiratában az ügyészi fellebbezést annak indokaival együtt fenntartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítás eredményeként a vádtól eltérően tévesen állapította meg, hogy a vádlott **1. sz.** sértett támadásának elhárítása során, tartva a további támadásoktól, az arányosság követelményét sértette meg, amikor az elhárítás mértékének felismerésében közepes fokban korlátozva a támadást a sértett életének kioltását eredményező módon hárította el. Az elsőfokú bíróság tényállásként azt, hogy a szűrésok **1. sz.** sértettet a konyhában érték, majd a vádlott az előtér irányába kitolta a sértettet a rendelkezésre álló bizonyítékokból további tényekre helytelen következtetéssel állapította meg, ezért az első fokú ítéleti tényállás a Be. 351. § (2) bekezdés d) pontja alapján megalapozatlan, mert a vádlott vallomásai, a helyszíni szemle adatai és (tanú neve) tanú vallomása alapján azt a következtetést lehet levonni, hogy a vádlott cselekménye kétmozzanatos volt, a konyhában történtek az első szűrésok, míg a szűrésok döntő többsége a helyiségen kívül. Mindezek alapján azt indítványozta, hogy az ítélőtábla a megalapozatlanságot az iratok tartalma és helyes ténybeli következtetés alapján kiküszöbölve az ítéleti tényállást egészítse ki azzal, hogy a vádlott **1. sz.** sértettet a konyhában legalább egy alkalommal késsel megszúrta, majd a szűrésok elől kihátráló sértettet a konyhaajtóban még több alkalommal, összesen tíz esetben megszúrta. Az így kiegészített tényállás mellett az elsőfokú bíróság már tévesen következtetett arra, hogy a vádlott bűnössége **1. sz.** sérelmére elkövetett cselekmény tekintetében nem állapítható meg.

Tévedett ugyanis, amikor azt állapította meg, hogy a vádlott **1. sz.** sértett vonatkozásában jogos védelmi helyzetben cselekedett és a jogtalan támadás során az elhárításhoz szükséges mértéket ugyan túllépte, de ezt ijedtségből, illetve menthető felindulásból tette, amiért a Btk. 29. § (2) bekezdésére figyelemmel nem büntethető. Az ugyan kétséget kizáróan megállapítható, hogy a sértettek a jogtalanság talaján álltak a támadás során, de a két sértett eszköz nélküli, pusztakezes támadását a vádlott késsel hárította el, és a 10, illetve 6 késszúrás mindenképpen túlméretezett elhárítási mód volt. Amikor **1. sz.** sértett már kihátrált a konyhából, felhagyott a további támadással. Tehát, a vádlott időbeli túllépésben volt, amikor ennek ellenére a konyha ajtón kívül többször is megszúrta.

Tévedett az elsőfokú bíróság akkor is, amikor ítéletének indokolásában arra hivatkozott, hogy a vádlottnak **1. sz.** sértetten kívül ezt követően **2. sz.** sértett támadásától is tartania kellett. Álláspontja szerint több személy támadása esetén a támadó személyekre külön lebontva kell vizsgálni az újabb támadás fennállásának

lehetőségét. A jelen ügyben a **1. sz. sértettel** szemben alkalmazott újabb erőszak akkor sem alapoza meg jogos védelmi helyzetet a vádlott javára, ha **2. sz. sértett** támadásától kellett tartania, hiszen **1. sz. sértett** esetében ilyen jogtalan támadás veszélye már nem állt fenn.

2. sz. sértettel kapcsolatban kitért arra is, hogy mivel vádlott indulatát nem rajta kívül álló, hanem a saját maga által előidézett ok - **2. sz. sértett** fején történt tányértörés, illetve (1. sz. név) megpofozása - eredményezte, az erős felindulásban történt elkövetés semmiképpen sem állapítható meg.

A fentiek alapján, arra tekintettel, hogy álláspontja szerint a vádlott nemcsak **2. sz.**, hanem **1. sz. sértett** esetében is időben túllépte a jogos védelmi helyzetet, azt indítványozta, hogy az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, a cselekményt a Btk. 166. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés f) pontja szerint minősülő több emberen elkövetett emberölés büntette kísérletének minősítse, egyebekben hagyja helyben. Az elsőfokú bíróság által számba vett bűnösségi körülményekre és arra tekintettel, hogy a cselekmény a jogos védelem határán van, indítványa szerint a súlyosabb minősítés ellenére, az elsőfokú bíróság által alkalmazott büntetés elegendő a büntetési célok eléréséhez.

A fellebbezési nyilvános ülésen írásbeli indítványát annyiban módosította, hogy az első fokú ítélet tényállása megalapozott, a **1. sz. sértett**re vonatkozó elkövetési magatartás kiegészítésének szükségessége mellett, a megalapozatlanságra vonatkozó megállapítást mellőzte.

Az ítéletábra az ügyészi fellebbezést nem ítélte alaposnak.

A Be. 348. § (1) bekezdése szerint eljárva az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírálta. Ennek során az ügy érdemére kiható eljárási szabálysértést nem észlelt, megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a szükséges és lehetséges körben lefolytatta és a bizonyítékok mérlegelésével döntően megalapozott tényállást állapított meg.

Az iratok egybehangzó adataira figyelemmel az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján csupán az alábbiak szerint egészítette ki, illetőleg helyesbítette:

Az első fokú ítélet 3. oldal 4. bekezdésének első sorát helyesbítette akként, hogy a vádlottal és **2. sz. sértettel** (1. sz. név) tartózkodott az udvaron.

2. sz. sértett jobb keze törés miatt be volt gipszelve.

Az első fokú ítélet indokolása 8. oldal 2. bekezdéséből azt, hogy a vádlott vérében a cselekményt követő 1 óra 27 perccel 0,88 ezrelék volt a véralkohol koncentráció, a tényállásba utalja.

Az első fokú ítélet indokolása 21. oldal utolsó bekezdéséből és a 22. oldal 2. bekezdéséből azt, hogy az udvaron azért volt szóváltás, mert a vádlott szóvá tette a sértettek általa kifogásolt viselkedését, hogy kiszúrták a kerékpárját, terrorizálják a szálló lakóit és (2. sz. név)-et bénasága miatt gúnyolják, szintén a tényállásba utalja.

Az első fokú ítélet tényállása 4. oldal 3. bekezdésének 4. sorából viszont azt, hogy **2. sz.** sértett amikor a vádlottnak hátat fordított, a támadás szándékával felhagyott, a tényállásból az indokolásba utalja. Ez ugyanis tudattartalmat érintő következtetés, mely nem a ténymegállapítások, hanem a jogi értékelés körébe tartozik, ami a másodfokú eljárásban a megalapozatlanság kiküszöbölése kapcsán megfogalmazott kötöttségek nélkül módosítható (BH 2005. 167.).

Egyebekben az első fokú ítélet tényállása hiánytalan, ami a fenti kiegészítésekkel, illetőleg helyesbítésekkel a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

Az ügyésznek az első fokú ítélet tényállásának - **1. sz.** sértett megszúrásának körülményeire vonatkozó - kiegészítését célzó indítványát az alábbiak miatt nem osztotta.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat ilyen szempontból is értékelte és összevetette (első fokú ítélet 25. oldal 4. bekezdésétől 26. oldal 4. bekezdéséig terjedő rész). Kétségtelen, azzal kapcsolatban, hogy **1. sz.** sértett megszúrása a konyhán belül vagy kívül történt-e, úgy a vádlott, mint (tanú neve) tanú vallomásaiban voltak ellentmondások, de ilyen szempontból objektív bizonyítékok a helyszín adatai. Ezen adatok az ügyész álláspontjával ellentétben éppen azt mutatják, hogy vérző személyek tartósabban a konyhában tartózkodtak, hiszen annak küszöbétől a belseje felé 140 cm távolságig cseppenéses, onnan 40 cm távolságig belelépéses jellegű, elkenődött vérgyanús nyomok voltak, melyek egy része láthatóan lábnyomok által elmosódott (nyomozati iratok 96. oldal 2. bekezdés és 225-231. oldalon lévő fényképfelvételek), ami azt bizonyítja, hogy vérző személyek ott, azon a területen mozgásban voltak. Ugyanakkor a konyha küszöbén és annak közvetlen környezetében csupán pár csepp vérgyanús szennyeződés volt, a konyha előtti társalgóban pedig, a konyha küszöbétől csak bizonyos távolság után kezdődtek a vérgyanús szennyeződések és többnyire inkább cseppenésesek voltak, mint amilyenek vérző személyek távozásától keletkeznek (nyomozati iratok 205-223. oldalon lévő fényképfelvételek). Mindezen bizonyítékok alapján az ítéletálla álláspontja szerint, helyesen vont le a következtetést és állapította meg tényállásként azt az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott **1. sz.** sértettet 10 alkalommal, testszerte a konyhában szúrta meg, miközben megközelítőleg másfél méteren keresztül a konyha helyiségéből kifelé, az előtér irányába tolt. Ugyanakkor, tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság ítélete e körben is megalapozott, a bizonyítékok eltérő értékelésére a másodfokú eljárásban nem is kerülhetett sor.

Az ítélőtábla megállapította, hogy elsőfokú bíróság megvizsgálta mindazokat a tényezőket, melyek a vádlott bűnösségének eldöntéséhez szükségesek voltak, de ennek ellenére téves jogi következtetést vont le a vádlott bűnösségére.

A jogos védelem szempontjait szem előtt tartva foglalkozott a jogos védelmi helyzettel és az elhárító cselekménnyel is.

A jogos védelmi helyzet a jogtalan támadással, vagy az azzal való közvetlen fenyegetéssel jön létre. Ezért, helyesen járt el, amikor először a sértettek részéről a **támadás** tevékenységét vizsgálta.

Az elhárító cselekmény legjelentősebb ismérve a **szükségesség**. Ennek megítélésénél is helyesen járt el, amikor figyelembe vette, hogy nem lehet kizárólag csak a támadó és védekező személynél lévő eszközt, illetve eszközöket mechanikusan vizsgálni, hanem a konkrét veszélyhelyzetet, az egymással szembenálló személyek adottságait, a fizikai erőviszonyokat, az ezekből fakadó támadási és védekezési lehetőségeket kell értékelni.

Figyelembe vette azt is, hogy mivel testi épség elleni támadás esetén az elhárító magatartásnak **arányban** kell állnia a támadással, az elhárító magatartás nem idézett-e elő aránytalanul nagyobb sérelmet, mint amelyet a jogtalan támadás okozott volna valamint, hogy mind a szükségességet, mind az arányosságot a tárgyi tényezők alapján kell megítélni.

A fenti szempontokat figyelembe véve, a történések egész folyamata és a cselekménysor összefüggő vizsgálata alapján helyesen ítélte meg az elsőfokú bíróság, hogy a vádlottat a cselekmény véghezvitelének időpontjában jogtalan támadás érte.

A jogtalanul támadó sértettek és vádlott helyzetéből, személyi adottságaiból, a fizikai erőviszonyokból fakadó támadási és védekezési lehetőséget értékelve helyesen azt állapította meg, hogy a szűk konyhába beszorult, testi és számbeli erőfölényben lévő két, ittas sértettel szemben, a vádlott részéről az elhárító magatartás szükséges volt.

Nem kétséges, hogy a vádlott a testi épsége ellen irányuló közvetlen támadást halálos eredménnyel, illetve életveszéllyel járó testi sértést okozva hárította el, így helytálló az elsőfokú bíróságnak azon megállapítása is, hogy a vádlott mindkét sértett esetében az elhárítás szükséges mértékét túllépte.

A jogos védelem **időbeli határát** illetően az mindaddig fennáll, amíg a jogtalan támadás, illetve az azzal való közvetlen fenyegetés megállapítható.

A jelen esetben a sértettek jogtalan támadását ilyen szempontból vizsgálva az irányadó tényállás alapján az ítélőtábla osztotta **1. sz.** sértett esetében az elsőfokú bíróság álláspontját, hogy az ő vonatkozásában a vádlott a jogos védelmi helyzetet időben miért nem lépte túl. Az irányadó tényállásból más nem is következik, hiszen vele szemben a vádlott védekező magatartása az volt, hogy a támadó sértett vállát megragadta és miközben megközelítőleg másfél méteren keresztül tolta kifelé a konyhából, a késsel tíz alkalommal megszúrta. Ennek alapján, annak figyelembevételével is, hogy a szúrások rövid idő alatt, egy cselekménysorban történtek, azok nagy száma az ítélőtábla álláspontja szerint is, nem időbeli, hanem az arányosság túllépésének tekinthető. Ebből következően nyilvánvalóan, az eltérő tényálláson alapuló ügyészi álláspont elvethető.

2. sz. sértett magatartását illetően először is, helyesen hivatkozott az elsőfokú bíróság a bírói gyakorlatból arra, hogy több személy együttes, összehangolt jogtalan támadása esetén nem zárja ki a jogos védelem megállapítását, ha a védekezés folytán sérelmet szenvedett fél az adott pillanatban nem tanúsít ugyan támadó magatartást, de a többi támadó a támadással még nem hagy fel, vagyis a közvetlenül fenyegető támadás veszélye továbbra is fennáll (BH 2002. 212.).

Ez esetben is, az irányadó tényállásból kiindulva kétségtelen, hogy amikor a vádlott **1. sz.** sértettet megszúrta és tolt ki a konyhából, szembe találta magát **2. sz.** sértettel. Az előzmények miatt - miszerint előtte őt **1. sz.** sértettel együtt támadta meg -, valamint úgy lépett fel, hogy azt kiabálta „Köcsög, kurva anyád, még késezel!” a vádlott reálisan tarthatott attól, hogy **2. sz.** sértett a támadással nem hagyott fel és ismét megtámadja. Tehát, a továbbiakban **2. sz.** sértett részéről a jogtalan támadás közvetlen veszélye állt fenn.

Mivel a megtámadott személynek nem kell megvárnia a támadás tényleges megkezdését, hanem ennek közvetlen veszélye esetén már jogszerűen védekezhet, helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott továbbra is, **2. sz.** sértettel szemben is, jogos védelmi helyzetben cselekedett. Tévedett azonban, amikor csupán abból a tényből, hogy **2. sz.** sértett a lábát ért szúrást követően megfordult azt a következtetést vonta le, hogy a sértett a támadás szándékával felhagyott, részéről a jogtalan támadás veszélye megszűnt és amikor a vádlott a hátát szúrta meg, már nem volt jogos védelmi helyzetben, azt időben túllépte.

Az ítélőtábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróságnak **1. sz.** sértettre vonatkozó azon megállapításai, hogy a dulakodás és a sértettek megszúrása relatíve kis területen történt, illetve a dulakodás összefüggő cselekménysorként határozható meg, a szúrások eltúlzottan nagy száma nem megtorlásként, hanem az arányosság túllépésének körében értékelendő **2. sz.** sértettel szemben elkövetett cselekmény tekintetében is fennáll az alábbiak miatt.

Abból, hogy **2. sz.** sértett az első szűrást követően megfordult, még nem lehet kétséget kizáró módon azt a következtetést levonni, hogy a támadás szándékával végleg felhagyott. Az egész cselekmény igen rövid idő, egy-két perc alatt zajlott és **2. sz.** sértett a megfordulás után sem távolodott el a vádlottól, amiből a vádlott objektíve következtethetett volna arra, hogy a sértett a támadással végleg felhagyott. Nyilvánvaló, hogy a dulakodás folytán a helyzetük is folyamatosan változott, de nagyon kis, szűk területre korlátozódott. A sértett az első szűrást követő elfordulása életszerűen inkább védekező mozdulatnak tekinthető.

A támadás megszűnésének objektíve érzékelhetőnek kell lennie (önmagában a testhelyzet megváltoztatása, az elfordulás, ha az nem jár eltávolodással is, ilyenek nem tekinthető). Mindaddig fennáll a jogos védelmi helyzet, ameddig a megtámadott reálisan tarthat attól, hogy a támadás folytatódik (Magyar Büntetőjog Kommentár a gyakorlat számára HVGORAC kiadó 40. pótlás 72/7. oldal és BH 2000. 334.). Ezen túl, a több tevékenységi mozzanatból álló egységes magatartásnak a jogos védelem szempontjából részekre bontása és a részmagatartások többtől elszigetelt szemlélete ellentétben áll a jogintézmény rendeltetésével.

A fentiekre tekintettel tehát, a sem térben, sem időben jelentősen el nem különülő vádlotti védekező magatartást egységesen kell kezelni, s mivel jelen esetben térben és időben is kis helyen, rövid idő alatt valósult meg a vádlott védekező magatartása, időbeli túllépésről, megtorlásról nem lehet beszélni, az **2. sz.** sértett esetében is, csupán az arányosság túllépéseként értékelhető.

A bíróság csak az elkövetés összes körülményének figyelembe vételével következtethet arra, hogy a megtámadott hogyan értékeli az őt ért támadást, illetve annak közvetlen veszélyét. A vádlott előadásából is az derül ki, hogy a sértettek elől ő akart elmenekülni és nem azok hagytak fel a támadással.

A jogos védelemre vonatkozó rendelkezések értelmezésénél és alkalmazásánál, valamint a jogos védelmi helyzet megítélésénél az adott ügy történéseinek egész folyamatát, összességét figyelembe véve, a cselekménysor összefüggő vizsgálata alapján kell állást foglalni akként, hogy az adott tényeket a megtámadott szempontjából kell szem előtt tartani. (Itt utal rá az ítéletábra, hogy a vádlott saját előadásából az tűnik ki, hogy **2. sz.** sértett megfordulását nem is észlelte, arra, hogy elfordulhatott csak utóbb, abból következtetett, hogy szűrésok a sértett hátát is érték, továbbá a vádlott a testi fogyatékossága miatt sem érzékelte a környezet történéseit kellően). Jogtalan támadás esetén a kockázatot mindenkor a jogtalanul támadónak kell viselnie (BH 2002. 212.). Ezt az álláspontot tükrözi az a jogalkotói szándék is, mely a jogos védelem jogintézményének legutóbbi megváltoztatásából, valamint az ún. megelőző jogos védelem bevezetéséből is következik.

....

Összegezve: a fent kifejtettekre figyelemmel az ítéletábra megállapította, hogy a vádlott mindkét sértett tekintetében jogos védelmi helyzetben volt és a jogos védelem kereteit időben sem lépte túl. Az arányosság kérdésében pedig helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság akként, hogy a vádlott az ellene irányuló jogtalan támadás elhárításának szükséges mértékét túllépte, de paranoid személyiségzavarából adódóan a felismerési, akarati, illetve értékelő képessége az elhárítás mértékének felismerésében közepes fokban korlátozva volt.

A vádlott magatartásával megvalósította a Btk. 16. §-ára figyelemmel, a Btk. 166. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés f) pontja szerint minősülő, több emberen elkövetett emberölés büntettének kísérletét, de a Btk. 22. § f) pontja alapján a Btk. 29. § (1) és (2) bekezdése szerinti jogos védelem, mint büntethetőséget kizáró ok fennállása miatt, büntetőjogi felelőssége megállapításának nincs helye.

Ezért az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta és a vádlottat a több emberen elkövetett emberölés büntettének kísérlete [Btk. 166. § (1) és (2) bekezdés f) pont] miatt emelt vád alól, a Btk. 29. § (1) és (2) bekezdésére figyelemmel, a Be. 6. § (3) bekezdés c) pontja alapján, a Be. 331. § (1) bekezdése szerint felmentette.

Csupán a teljesség kedvéért mutat rá az ítéletábra, hogy az elsőfokú bíróság a saját álláspontjához képest is tévedett, amikor a vádlottat a **1. sz.** sérelmére elkövetett cselekménnyel kapcsolatban a Btk. 166. § (1) bekezdésébe ütköző és a szerint büntetendő emberölés büntette miatt emelt vád alól felmentette. A több emberen elkövetett emberölés büntette ugyanis, ami miatt az ügyész vádat emelt, törvényi egység. Ilyen esetben, amennyiben a bíróság a minősített eset megállapításához szükséges több emberen elkövetést nem állapítja meg, a cselekményt csupán (ezt az alakzatot a bűnösség köréből kirekesztve) eltérően, (alapesetként) kell minősítenie, de felmentő rendelkezés meghozatalának nincs helye.

Észlelte az ítéletábra, hogy az elsőfokú bíróság a bűnügyi költség számításánál számítási hibát vétett és költségjegyzék egyes tételei tévesek. Az első fokú 67. és 70. sorszám alatti végzés alapján ugyanis, a 35. tétel alatti szakértői díj helyesen 76.263.-forint, és ugyancsak 35. tétel alatt megállapításra került még a 65. sorszám alatti tárgyalási jegyzőkönyvben 3.730.- forint védői díj is, ami nem került bevezetésre. Mindezek figyelembe vétele mellett, az elsőfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség összege helyesen 629.404.- forint. A másodfokú eljárásban pedig a kirendelt védő jelenléti díjával és útiköltségével 9.720.- forint bűnügyi költség merült fel. A vádlott felmentésére figyelemmel az ítéletábra a Be. 339. § (1) bekezdése alapján úgy

rendelkezett, hogy az első fokú eljárásban felmerült 629.404.- forint és a másodfokú eljárásban felmerült 9.720.- forint bűnügyi költséget az állam viseli.

A felmentő rendelkezés, az első fokú ítéletnek a polgári jogi igényre, a bűnjelek elkobzására, lefoglalásának megszüntetésére és megsemmisítésére vonatkozó rendelkezését nem érinti, ezért az ítéletábra a Be. 371. § (1) bekezdése alapján egyebekben az első fokú ítéletet helybenhagyta.

A másodfokú ítélet ellen a Be. 386. § (1) bekezdés c) pontja alapján van helye fellebbezésnek.

Szeged, 2012. május 29.

Gyurisné dr. Komlóssy Éva s.k. a tanács elnöke	Dr. Nikula Valéria s.k. a tanács tagja, előadó	Sefta Márta dr. s.k. a tanács tagja
---	---	--